

hævede hans kraftige Muskelbygning. Inger saae derfor mest til den anden Side og søgte at drage Per med ind i Samtalen, hvad dog stadig ikke lykkedes hende. — „Heste- og Hundesnak interesserer mig ikke,“ forklarede han bagefter.

Et Stykke foran Skoven forlod Rytteren dem for at slaa ind paa en Sidevej, der i en Bue førte tilbage til Budderuplund. Han satte straks i kort Galop, og da han var vel borte, fulgte Inger ham et Stykke med Øjnene.

„Han ser forresten ganske godt ud tilhest,“ sagde hun.

„Han er jo ogsaa af gammel Soldaterslægt. Saa vidt jeg veed, vilde han selv have været Officer, dersom han ikke havde haft den kedelige Talefejl. Det er virkelig undertiden helt pinligt at høre ham.“

Inger sad tavs et Øjeblik og saae hen for sig.

„Ja, Stakkel! Forresten syntes jeg ikke, det var saa slemt idag.“

„Fik du saa de Kinesere?“ spurgte Per.

Inger blev rød. Det havde hun glemt.

„Tænk, hvor ærgerligt! Jeg er sikker paa, jeg havde faaet baade et og to Par, bare jeg havde spurg om det. Etatsraaden var saa overordenlig elskværdig.“

„Ja, det var han jo,“ sagde Per mut.

Ved Mørkningstid var de atter hjemme. Per klagede over Hovedpine og gik ind til sig selv. Han tændte en Pibe, satte sig ved sit Vindu men rejste sig straks igen, hængte Piben op og gav sig til at gaa frem og tilbage paa Gulvet uden at kunne faa Ro paa sig. Han følte sig som det ubrugeligste Menneske paa Jorden, en ulykkelig Halvmand, der